ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ
ΠΡΟΝΟΙᾼ
ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΕΤΟΣ Θ'. ΤΟΜΟΣ Ι'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 23 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1919. ΑΡΙΘ. 227

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΟΙ ΑΝΑΧΡΟΝΙΣΜΟΙ

Ὡς εἶδον οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «Ἐκκλ. Κήρυκος» ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ, οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις Φραγκισκανοὶ μοναχοί, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν αὐτοτιτλοφορουμένην «Custodia Terrae Sanctae» *(ἤτοι «Φρουρὰν τῆς Ἁγίας Γῆς») ἐπεχείρησαν νὰ δημιουργήσωσι προσκυνηματικὸν ἐπεισόδιον, πάντως διὰ νὰ βολιδοσκοπήσωσι μήπως εἶνε δυνατὸν νὰ συνεχισθῇ ἡ παλαιὰ μέθοδος τῶν πραξικοπημάτων, διὰ νὰ κανονίσωσιν ἀναλόγως τὸ προσκυνηματικὸν τοῦ μέλλοντος πρόγραμμά των. Ἑορτάζοντες τὴν ἑπτακοσιετηρίδα τῆς ἱδρύσεως τοῦ τάγματός των διὰ καρδιναλικῆς παρουσίας ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει καὶ ἔχοντες ἀπὸ τοῦ προσκυνηματικοῦ καθεστῶτος τὸ δικαίωμα νὰ διακοσμήσωσιν ἐπὶ τὸ πανηγυρικώτερον τὸ σκέπον τὸν Ἅγιον τοῦ Κυρίου Τάφον ἱερὸν Κουβούκλιον, διενοήθησαν ὅπως, μετὰ τῆς ἄλλης ἐπιτρεπομένης διακοσμήσεως, τοποθετήσωσι, παρὰ τὸ ἀνέκαθεν κρατοῦν ἔθος, ἐπὶ τοῦ τρούλλου τοῦ Κουβουκλίου ὑπερμεγέθη σταυρὸν φέροντα τὰ παπικὰ καὶ φραγκισκανικὰ σήματα. Ἐπειδὴ δὲ τὸ σχεδιασθὲν πρα-*

ξικόπημα, ἐὰν ἐγίνετο ἐν ὄψει τῶν ὀρθοδόξων, θὰ παρημποδίζετο ἀμέσως ἅμα τῇ πρώτῃ ἀποπείρᾳ, εἰς τοῦτο προέβησαν ἐν ὥρᾳ, καθ' ἣν οἱ ἐν τῷ ναῷ ὀρθόδοξοι Ἁγιοταφῖται ἡσύχαζον. Καὶ ὅταν μὲν οὗτοι ἀντελήφθησαν τὸ πρᾶγμα, ἀμέσως ἔσπευσαν δι' Ἐπιτροπῆς νὰ διαμαρτυρηθῶσι πρὸς τὸν Ἡγούμενον τῶν Φραγκισκανῶν, ὅστις καὶ προσποιηθεὶς ἄγνοιαν τῶν τολμηθέντων ὑπεσχέθη ὅτι ὁ σταυρὸς καὶ τὰ σήματα θὰ ἀφαιρεθῶσιν. Ἐν τούτοις παρὰ τὰ ὑπεσχημένα οὐ μόνον οὐδεμία ἐδόθη διαταγὴ πρὸς ἄρσιν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τῇ ἐπαύριον ἐπιτροπὴ Φραγκισκανῶν μεταβᾶσα εἰς τὸ Ὀρθόδοξον Πατριαρχεῖον παρεκάλεσε μὲν ὅπως μείνωσι ταῦτα μέχρι τοῦ πέρατος τῆς ἑορτῆς, διεβεβαίωσε δὲ ὅτι μετ' αὐτὴν θὰ ἀρθῶσι, καὶ τοῦτο διὰ νὰ δημιουργηθῇ τετελεσμένον προηγούμενον.

Κατὰ τὰς ἐξ Ἱεροσολύμων πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολάς, τοῦτο ἤρκεσε διὰ νὰ συνταραχθῇ ἡ Ἁγιοταφιτικὴ Ἀδελφότης ὁλόκληρος. Οἱ Ἁγιοταφῖται ἀδελφοί, πικρὰν μακροῦ παρελθόντος ἔχοντες πεῖραν τῆς φραγκισκανικῆς δολιότητος, μαθόντες τὰ γενόμενα, ἐξώρμησαν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως σύσσωμοι, οὐ μόνον δ' ἀπῄτησαν νὰ ἀνασταλῇ ἡ συνέχισις τῆς διακοσμήσεως τοῦ Κουβουκλίου μέχρι τῆς ἀφαιρέσεως τῶν παρανόμως ἐπ' αὐτοῦ ὑψωθέντων σταυροῦ καὶ σημάτων, ἀλλὰ δὴ καὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας περὶ τὸ Κουβούκλιον παραμείναντες νήστεις, προὐκάλεσαν τὴν ἐπέμβασιν τῶν Ἀγγλικῶν Ἀρχῶν, αἵτινες, σπεύσασαι ἐπὶ τόπου καὶ ἐξετάσασαι τὰ πράγματα ἀπὸ τῶν ἀνέκαθεν κρατούντων ἐν τῷ προσκυνηματικῷ καθεστῶτι ἐθίμων, γραπτὴν διετύπωσαν διαταγήν, ὅπως οἱ Φραγκισκανοὶ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰ δίκαια καὶ τὰ νόμιμα: «Ἐπειδὴ ἀπὸ μέρους τῶν Λατίνων ἐτολμήθη σοβαρὰ καινοτομία ὡς πρὸς τὸ καθεστὼς τῶν Παναγίων προσκυνημάτων,—ἔλεγεν ἡ διαταγή—, διὰ τοῦτο δίδεται ἐντολὴ νὰ καταβιβασθῇ ὑπ' αὐτῶν ὁ σταυρὸς πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου». Καὶ ὁ σταυρὸς καὶ τὰ σήματα ἀφῃρέθησαν.

Τρέφομεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἐκ τῆς ἐκβάσεως τοῦ τεχνάσμα-

τος αὐτῶν τούτου οἱ αὐτοτιτλοφορούμενοι «Φύλακες τῆς Ἁγίας Γῆς» θὰ ἐδιδάχθησαν, ὅτι, τοῦ πολιτικοῦ καθεστῶτος τῆς Παλαιστίνης ἄρδην μεταβληθέντος, ἐχρεωκόπησαν πλέον ὁριστικῶς αἱ ἐπὶ τουρκοκρατίας μέθοδοι. Ἄς μάθωσιν ἐπὶ τέλους, ὅτι κἄτι συνέβη εἰς τὸν κόσμον τοῦτον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, καὶ ὅτι τὸ συμβὰν τοῦτο ἦτο εἷς πελώριος κόλαφος κατὰ παντὸς ὅ,τι ἐβασίζετο ἐπὶ πόθων ἐνόχων καὶ δολιότητος καὶ ἁρπαγῆς καὶ σφετερισμῶν. Ἐν Παλαιστίνῃ ἐγκαθιδρύθη δύναμις, τῆς πολιτικῆς τῆς ὁποίας βάσις εἶνε ὁ ἀπόλυτος σεβασμὸς πρὸς τὰ δίκαια καὶ τὰ καθεστῶτα ἑκάστης ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας. Πᾶσα παρὰ τὰ συντελεσθέντα προσήλωσις εἰς τὴν παλαιὰν πολιτικὴν τοῦ σφετερισμοῦ διὰ τῆς μεθόδου τῶν τεχνασμάτων καὶ τῆς δημιουργίας δῆθεν προηγουμένων, ἀποτελεῖ σήμερον τόσον χυδαῖον ἀναχρονισμόν, ὥστε νὰ προκαλῆται ἀποτροπιασμὸς πρὸς ἀνθρώπους καὶ δὴ μοναχοὺς ἐριδοχαρεῖς ἐν ἐποχῇ, καθ᾽ ἣν καὶ οἱ μὴ χριστιανοὶ μελετῶσι τοὺς τρόπους τοῦ περιορισμοῦ τῶν διαμαχῶν καὶ τῆς μείζονος ἐξασφαλίσεως τῆς εἰρήνης ἐν τοῖς ἀνθρώποις.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ
ΤΗΣ Ζ΄ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ

[27 Ὀκτωβρίου]

Γαλ. 6, 11-18.

Ἡ ἰδία ἀποστολικὴ περικοπὴ ἀνεγνώσθη καὶ κατὰ τὴν Κυριακὴν πρὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ, δηλαδὴ εἰς τὰς 8 τοῦ παρελθόντος μηνός.

Εἰς τὴν ὁμιλίαν ἐκείνην εἴδαμεν, ἀγαπητοί, ὅτι μὲ πόνον ψυχῆς ὁ μακάριος Παῦλος ἐφανέρωνεν εἰς τοὺς χριστιανοὺς τῆς Γαλατίας, ὅτι ἐκεῖνοι—καὶ ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἐξ Ἰουδαϊκῆς προελεύσεως χριστιανοὶ—ποὺ ἐκόπτοντο διὰ νὰ τοὺς κάμνουν νὰ περιτέμνωνται, διὰ νὰ σωθοῦν τάχα, δὲν τὸ ἔκαμναν ἐξ ἀγαθοῦ συνειδότος, ἀπὸ πεποίθησιν καὶ ἀπὸ λόγους ὑψηλοτέρους, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον, διότι ἀπέβλεπαν εἰς σκοποὺς ἀτομικούς. Τὸ ὅτι ἔβαλλαν εἰς τὸ μέσον τὴν τήρησιν τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, αὐτὸ δὲν εἶχε σημασίαν· αὐτὸ δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα μεγάλο πρόσχημα.

Πόσοι καὶ σήμερον ἐν ὀνόματι τῆς θρησκείας δὲν ζητοῦν νὰ ἐκμεταλλεύωνται τὰς πεποιθήσεις ἀτόμων καὶ λαῶν ὁλοκλήρων! Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν θείων πραγμάτων τὸ μεταχειρίζονται ὡς ἕνα ὑπνωτικὸν φάρμακον, διὰ νὰ κοιμίζουν τοὺς ἁπλοϊκωτέρους ἀνθρώπους, ἀκόμη καὶ λαοὺς ὁλοκλήρους. Ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς ὑπερασπίσεως δῆθεν θρησκευτικῶν πραγμάτων πόσα σχέδια καὶ συνδυασμοὶ καὶ σκέψεις καὶ ἐνέργειαι ὑπεκρύφθησαν, χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν ἐλαχίστην σχέσιν μὲ ἱερὰ καὶ ὅσια; Αὐτοὶ εἶναι οἱ ταρτοῦφοι, καὶ δυστυχῶς εἶναι ὄχι ὀλίγοι μέσα εἰς τῆς κοινωνίας τοὺς κόλπους, ἀπ' αὐτοὺς δὲ μὲ ὅλην μας τὴν προσοχὴν παρίσταται ἀνάγκη νὰ προφυλαττώμεθα. Δύσκολος εἶναι ἡ διάγνωσίς των· ἀλλ' ὄχι καὶ ἀδύνατος. «Ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκεται» εἶπεν ὁ Χριστός. Τὸ πλαστὸν πρᾶγμα διακρίνεται πάντως ἀπὸ τὸ φυσικόν· ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν τὴν πρέπουσαν πρόνοιαν.

Ἂς μᾶς χρησιμεύσῃ ἡ παρατήρησις τοῦ μακαρίου Παύλου, ἀγαπητοί, νὰ γίνωμεν προσεκτικοὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, καὶ πολλὰς φορὰς θὰ ἐξουδετερώνωμεν ἐπικίνδυνον ὑποκρισίαν. Δὲν θὰ συλλαμβανώμεθα ὡσὰν τὰ ἀνύποπτα πουλιὰ εἰς τὰ δίκτυα, ποὺ μας πλέκει ἡ πονηρία καὶ ἡ κακοήθεια πολλῶν. Ἀλλὰ θὰ ἤμεθα εἰς θέσιν νὰ ξεσχίζωμεν τὰ δίκτυα αὐτὰ ὡς ἱστοὺς ἀράχνης.

Οὐδ' εἶναι τόσον ἁπλῆ καὶ ἀδιάφορος ἡ παρατήρησις αὐτὴ τοῦ μεγάλου ἐκείνου Ἀποστόλου, ὡς θὰ ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὄψεως. Αἱ ἐφευρέσεις τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τοῦ μαγνητισμοῦ, μὲ τὰς τόσας πρακτικὰς καὶ σωτηρίους ἐφαρμογάς των εἰς τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας καὶ τῆς βιομηχανίας, εἶναι κεφάλαια πολύτιμα. Πολύτιμοι ἐπίσης εἶνε αἱ πρόοδοι τῶν ἐπιστημῶν ὅλων, ὁποὺ διαλύουν τόσα νέφη πλανῶν καὶ μᾶς λέγουν τὴν ἀλήθειαν καὶ εὐκολύνουν εἰς πλεῖστα ὅσα πράγματα τὸν ἄνθρωπον. Αἱ κατακτήσεις, ποὺ ἔκαμε καὶ κάμνει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ὡς τόσα μεγαλεῖα, ὡς τόσα κατορθώματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἀξίζει νὰ θαυμάζεται. Ἀλλὰ καὶ ἡ παρατήρησις τοῦ μακαρίου Ἀποστόλου εἶναι ἕνα φῶς εἰς τὸν βίον, μία λαμπάς, ποὺ μᾶς βοηθεῖ νὰ μὴ πίπτωμεν ὡς τυφλοὶ εἰς τὸν λάκκον, ποὺ μᾶς ἀνοίγουν ἄλλοι. Καὶ ἂν ὅλα τὰ πορίσματα τῶν ἐπιστημῶν γνωρίσωμεν, καὶ ἂν κάμωμεν τὸν νοῦν μας, τρόπον τινά, ἕνα μικρογραφικὸν Πανεπιστήμιον, τί θὰ μᾶς ὠφε-

λήσῃ, ὅταν εἰς τὴν πρᾶξιν, εἰς τὸν βίον μας, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ διευθύνωμεν τὸν ἑαυτόν μας;

Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ—πῶς νὰ μὴ ἀποκαλυφθῇ κανεὶς πρὸ τῆς μεγάλης καρδίας τοῦ μεγάλου ἐκείνου Ἀποστόλου!—τὸ τεμάχιον τῆς σημερινῆς περικοπῆς τὸ ἔγραψεν ὁ Παῦλος ἰδιοχείρως. Καὶ πῶς; Μὲ μεγάλα-μεγάλα γράμματα, πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα, μὲ τὰ ὁποῖα ἦτο γραμμένον ὅλον τὸ ἄλλο μέρος τῆς ἐπιστολῆς. Τί λέγει εἰς τὴν ἀρχήν; «*Ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρί*:» δώσετε, λέγει, προσοχὴν μὲ πόσον μεγάλα γράμματα σᾶς τὸ σημειώνω· προσέχετε ἀπὸ τοὺς ὑποκριτάς.

Εἴθε, ὁσάκις ἔχομεν σκοπὸν νὰ κάμωμεν χρέη συμβούλου ἢ νὰ διαφωτίσωμεν εἰς ὁ,τιδήποτε κάποιον ἄλλον, καὶ μάλιστα εἰς ζητήματα, ποὺ ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν ψυχικήν μας σωτηρίαν καὶ τὴν ἀρετὴν ἐν γένει, νὰ ἔχωμεν τὴν ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν τοῦ Παύλου νὰ μετερχώμεθα κάθε δυνατὸν μέσον νὰ γείνῃ ἀντιληπτὸν εἰς τὸν ἄλλον, ὅτι τὸ καλόν του καὶ μόνον τὸ καλόν του θέλομεν. Ἠμποροῦσε πολὺ καλὰ ὁ μακάριος ἐκεῖνος ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ νὰ εἴπῃ: τοὺς τὸ εἶπα, ἂς τὸ καταλάβουν· ἀρκεῖ ὅτι τὸ ἐσημείωσα. Ὄχι· τὸ ἐσημείωσεν, ἀλλὰ τὸ ἐτόνισε μὲ τέτοιον τρόπον, ὡς νὰ ἔβαλλε τὰ γράμματα νὰ φωνάξουν, ὡς νὰ ἐφώναζεν αὐτὸς ὁ ἴδιος. Αὐτὸ σημαίνει πραγματικὸν καὶ ὄχι τυπικὸν ἐνδιαφέρον.

Καὶ δὲν ἠρκέσθη νὰ ὑποδείξῃ μόνον νὰ προσέχουν ἀπὸ τὴν παγίδα οἱ χριστιανοὶ τῆς Γαλατίας· τὸ κυριώτερον ἦτο, νὰ δώσουν τὴν καρδίαν των εἰς τὸν Χριστόν. Ἄνευ τοῦ Χριστοῦ τὰ πάντα εἶναι μάταια καὶ ἀνωφελῆ. Ἔκρινε καὶ κατέκρινεν ὁ Παῦλος τοὺς ἐξ Ἰουδαίων ἐκείνους ψευδοδιδασκάλους, ἀλλὰ συγχρόνως παρουσίαζε καὶ *τὸ τέλειον*.

Μάθημα περιζήτητον διὰ τὴν σημερινὴν ἐποχήν. Κυκλοφοροῦν εἰς βάρος τῆς θρησκείας τόσα καὶ τόσα ἀπὸ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι νομίζει κανείς, ὅτι ὤμοσαν νὰ γίνουν ὄργανα αὐτοῦ τοῦ Διαβόλου. Κρίνουν καὶ ἐπικρίνουν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο· κρίνουν καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν. Ἂν ἔλεγαν εἰς αὐτοὺς νὰ κάμουν τὸν κόσμον, θὰ ἰσχυρίζοντο ὅτι θὰ τὸν ἔκαμναν καλύτερον, ἀπὸ ὅ,τι τὸν ἔχει κάμῃ ὁ Θεός. Ἀλλά... Ἀλλ' αὐτοὶ κρημνίζουν, ἀγαπητοί, χωρὶς νὰ οἰκοδομοῦν! Κρημνίζουν, καθὼς νομίζουν καθὼς τοὺς περνᾷ ἡ ἰδέα, τὸ τέλειον, ἀλλὰ δὲν οἰκοδομοῦν μονίμως καὶ ἀσφαλῶς εἰς τὴν συνείδησίν των, διότι δὲν ὑπάρχει

τελειότερον· «*ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστι*». λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον.

Ἂς εἶναι τὰ ὦτά μας κλειστὰ εἰς τοιαύτας Σειρῆνας. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τοὺς συντρόφους του ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ μέρος, ποὺ ἦσαν αὐταὶ αἱ Σειρῆνες, ἡ Σκύλλα καὶ ἡ Χάρυβδις, διὰ νὰ μὴ τοὺς πλανήσουν μὲ τὰ ὡραῖα τραγούδιά των, εἶπεν ὁ Ὀδυσσεὺς νὰ φράξουν τὰ αὐτιά των μὲ κερὶ διὰ νὰ σωθοῦν. Σειρῆνες, Σκύλλαι καὶ Χαρύβδεις εἶνε τὰ ἀντιθρησκευτικὰ κουφολογήματα πολλῶν ξενομανῶν καὶ ἐκφύλων, τὰ ἄσεμνα διηγήματα καὶ αἱ κακαὶ συναναστροφαί. Ἕνας εἶναι ὁ κηρός, μὲ τὸν ὁποῖον ἠμποροῦμεν νὰ φράξωμεν τῆς ψυχῆς μας τὰ ὦτα: ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Μὲ τὴν ἀγάπην αὐτὴν ἂς ὁπλισθῶμεν καὶ πάντοτε θὰ εἴμεθα, ἀγαπητοί, ἀνώτεροι ἀπὸ κάθε προσβολήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΝ ΠΕΡΙΚΟΠΗΝ

ΤΗΣ Η΄ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ

[τῆς 10 Νοεμβρίου]

Λουκᾶ Ι, 25-37

Μὲ πολλὴν πανουργίαν καὶ δολιότητα προσέρχεται εἰς τὸν Ἰησοῦν νομοδιδάσκαλός τις καὶ θέτει πρὸς αὐτὸν τὸ ἐρώτημα: «*Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;*» Ἐρωτᾷ τὸν Ἰησοῦν ὁ νομοδιδάσκαλος, ὄχι διότι ἐπιθυμεῖ εἰλικρινῶς νὰ διδαχθῇ καὶ νὰ μάθῃ τὰ πρὸς σωτηρίαν του, ἀλλὰ διότι θέλει νὰ τὸν πειράξῃ. Βασιζόμενος εἰς τὰς νομικὰς γνώσεις του καὶ ἔχων μέγα καὶ ὑψηλὸν φρόνημα περὶ ἑαυτοῦ ὡς δεινοῦ νομοδιδασκάλου, φαντάζεται ὁ ταλαίπωρος, ὅτι δύναται, παρασύρων τὸν διδάσκαλον εἰς συζήτησιν, νὰ τὸν περιπλέξῃ καὶ νὰ τὸν θεατρίσῃ ἔμπροσθεν τοῦ λαοῦ. Ἀλλ' ἀντὶ τούτου, περιπλέκεται αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ ἐμπίπτει εἰς τὸν αὐτὸν ἐκεῖνον λάκκον τῆς ταπεινώσεως καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ, τὸν ὁποῖον διὰ τῶν ἰδίων του χειρῶν εἶχεν ὀρύξει. Διότι ὁ Ἰησοῦς μὲ ὅλην τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν ἀγαθότητα, ἡ ὁποία τὸν χαρακτηρίζει, εἰς τὸ πονηρὸν τοῦ νομικοῦ ἐρώτημα ἀπαντᾷ διὰ σειρᾶς ἐρωτημάτων, καὶ ὑποχρεώνει τὸν νομικὸν αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν νὰ δώσῃ τὴν πρέπουσαν ἀπάντησιν.

«*Ἐν τῷ νόμῳ*, τῷ λέγει, *τί γέγραπται; Πῶς ἀναγινώσκεις;* Νομο-

διδάσκαλος σύ, μὲ ἐρωτᾷς, τί πρέπει νὰ πράξῃς, διὰ νὰ κληρονομήσῃς τὴν αἰώνιον ζωήν; Ἔπρεπε νὰ τὸ γνωρίζῃς. Τί εἶνε γραμμένον εἰς τὸν Μωσαϊκὸν νόμον; Πῶς ἀναγινώσκεις καὶ πῶς νοεῖς σὺ τὸν νόμον τοῦτον;

Εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα τὰ ἀφελῆ καὶ ἄκακα τοῦ Διδασκάλου, ὁ πονηρὸς καὶ ὑπερήφανος Νομικὸς σπεύδει ἀμέσως ν' ἀπαντήσῃ. Καὶ πῶς ὄχι; Ἐὰν ἐβράδυνεν ἢ ἐδυσκολεύετο νὰ δώσῃ τὴν ἀπάντησιν, ἀλλοίμονον! ἐκινδύνευε νὰ παρουσιασθῇ ὡς ἄπειρος ὡς πρὸς τὸν νόμον καὶ ὡς ἀγνοῶν τὰς διατάξεις του. Ἀκριβῶς δὲ εἶχε προκαλέσει τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν συζήτησιν ἐκείνην οὐχὶ δι' ἄλλον τινὰ λόγον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιδείξῃ πρωτίστως τὴν νομομάθειάν του καὶ διὰ νὰ φανερωθῇ ὑπεροχώτερος τοῦ Ἰησοῦ ὡς πρὸς τὴν γνῶσιν τοῦ νόμου.

Καὶ ἀποκριθεὶς λοιπὸν ὁ νομοδιδάσκαλος, εἶπεν· «*Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου*».

Οἱ ἀδάμαντες, καὶ μέσα εἰς τὸν βόρβορον ἐὰν πέσουν, οὐδέποτε χάνουν τὴν ἀξίαν των. Οὕτω καὶ οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ. Οὐδέποτε καὶ εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν χάνουν τὴν δύναμίν των, τὸ κάλλος των καὶ τὴν ἀξίαν των. Ἐὰν δόλιον εἶνε τὸ στόμα τοῦ ὑποκριτοῦ νομοδιδασκάλου καὶ ἀκάθαρτος ἡ γλῶσσά του, τὰ λόγια ὅμως τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα τώρα προφέρει, μένουν λόγια ἅγια καὶ ἁγνά, τίμια ὑπὲρ χρυσίον καὶ λίθους πολυτίμους· λόγια ἔχοντα αἰωνίαν ἰσχὺν καὶ ἀκατάλυτον κῦρος. Εἶνε λόγια λοιπόν, ἀγαπητέ μου ἀδελφέ, τὰ ὁποῖα ἔχουν κῦρος καὶ διὰ σὲ καὶ δι' ἐμὲ καὶ δι' ὅλους μας, καὶ τὰ ὁποῖα διατυπώνουν τὸ κοινὸν ὅλων μας καθῆκον πρὸς τὸν Ὕψιστον Κύριον ἡμῶν καὶ Θεόν. Εἶνε δὲ τὸ καθῆκον τοῦτο ἡ ἀγάπη. Ἀγάπη εἰλικρινής, θερμή, φλογερά· ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καταλαμβάνουσα ἐξ ὁλοκλήρου ὅμως τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικάς μας δυνάμεις καὶ εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ ἀγαπωμένου ὑφ' ἡμῶν Θεοῦ τελείως αὐτὰς δουλαγωγοῦσα. Ἀγάπη φλέγουσα ὁλόκληρον τὴν καρδίαν μας καὶ διευθύνουσα τοὺς πόθους καὶ τὰς ἐπιθυμίας της πρὸς τὸν Θεὸν καὶ κατὰ τὸ θέλημά Του ρυθμίζουσα αὐτάς. Ἀγάπη αἰχμαλωτίζουσα τὸν ὅλον νοῦν μας καὶ τρέπουσα τὰς σκέψεις καὶ τὰ διανοήματά του πρὸς τὸν Οὐρανόν. Ἀγάπη δουλαγωγοῦσα ὁλόκληρον τὴν θέλησίν μας καὶ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ρυθμίζουσα αὐτήν. Ἀγάπη κινητοποιοῦσα ὁλόκληρον τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν σωματικὴν δύναμίν μας εἰς τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς ὑπακοὴν εἰς Αὐτόν. Ἀγάπη ὁλόθερμος, τὰ πάντα περιφρονοῦσα χάριν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο

προσφιλὲς ἢ πολύτιμον θέτουσα ὡς ἀγαθὸν ἄκρον καὶ ὕψιστον τὸν Θεόν.

Θέλεις νὰ ἴδῃς, χριστιανέ μου, εἰς μίαν εἰκόνα τὸν βαθμὸν τῆς ἀγάπης, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐκζητεῖ ἀπὸ ἡμᾶς; Νόησον μίαν μητέρα, τῆς ὁποίας ὁ μονογενὴς υἱὸς κατάκειται ἐπὶ κλίνης, δεινῶς ὑπὸ νόσου τινὸς βασανιζόμενος. Ποῦ τρέχουν ὅλαι αἱ σκέψεις της καὶ ποῦ εἶνε ἀπερροφημένος ὁλόκληρος ὁ νοῦς της; Εἰς τὸν νοσοῦντα παμφίλτατον υἱόν. Ποῦ ἡ καρδία της στρέφεται καὶ τί ὁ φλογερός της πόθος ἐπιθυμεῖ; Τὴν ἴασιν τοῦ προσφιλοῦς μονογενοῦς. Ποῦ ἀγρυπνεῖ καὶ περὶ τί διατρίβει ἡ μήτηρ ἐκείνη; Παρὰ τὴν κλίνην τοῦ υἱοῦ ὅλας της τὰς δυνάμεις ἐξαντλοῦσα πρὸς ἀνακούφισιν καὶ ἀνάπαυσίν του. Ὢ! ἐὰν τῆς ὁμιλήσητε περὶ ξένου τινὸς πράγματος· ἐὰν τὴν προκαλέσητε εἰς ἄλλην τινὰ ὑπόθεσιν! Ματαίως θὰ ζητήσητε ἐνδιαφέρον. Ὅλη ἡ προσοχή της καὶ ὅλον τὸ ἐνδιαφέρον της ἔχει ἀπορροφηθῆ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ μονογενοῦς. Τοῦτο δὲ εἶνε, ἀγαπητοὶ χριστιανοί, ἡ ἀπορρόφησις τοῦ ὅλου ἀνθρώπου ἐν τῇ ἀγάπῃ. Καὶ ὅταν ὁ Θεὸς μᾶς παραγγέλλῃ νὰ τὸν ἀγαπῶμεν ἐξ ὅλης μας τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος, αὐτὸ ἀκριβῶς ἐννοεῖ. Ἐννοεῖ νὰ ἀπορροφηθῶμεν ὁλόκληροι καὶ ν' ἀπασχοληθῶμεν ὁλόκληροι ἐν τῇ πρὸς Αὐτὸν ἀγάπῃ.

Ἀλλ' ἐὰν ὀφείλωμεν ν' ἀγαπῶμεν τὸν Θεόν, ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ ἀγαπῶμεν καὶ τὴν εἰκόνα Του, τὸν ἄνθρωπον, τὸν πλησίον ἡμῶν. Ἐν ὀνόματι τοῦ Πλάστου ὀφείλομεν ν' ἀγαπῶμεν καὶ τὸ πλάσμα. Ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἔχομεν καθῆκον ν' ἀγαπῶμεν καὶ τὸν δοῦλον. Ἀκριβῶς δι' αὐτό, μετὰ τὴν ἐντολὴν τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης, ἀκολουθεῖ ἡ ἐντολὴ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Διὸ καὶ ὁ νομοδιδάσκαλος μετὰ τὸ «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου» προσθέτει εὐθὺς *«καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν»*.

Εἰς αὐτὰς τὰς δύο ἐντολάς, καθὼς ἀλλαχοῦ διεκήρυξεν ὁ θεῖος ἡμῶν Διδάσκαλος καὶ Λυτρωτής, ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ Προφῆται κρέμανται. Ὁ τηρῶν καὶ φυλάττων τὰς ἐντολὰς ταύτας ἐπακριβῶς τηρεῖ ὁλόκληρον τὸν νόμον καὶ φυλάττει πάντα τὰ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον καθήκοντά του. Δικαίως λοιπὸν ὁ Κύριος λέγει πρὸς τὸν νομοδιδάσκαλον. *«Ὀρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει καὶ ζήσῃ»*. Ὀρθὴν ἀπόκρισιν ἔδωκες, ὦ νομοδιδάσκαλε. Πράττε καὶ σὺ τοῦτο, ἤτοι ἀγάπα τὸν

Θεὸν δι᾿ ὅλων τῶν δυνάμεών σου, ἀγάπα καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν, καὶ θὰ ζήσῃς κληρονομῶν τὴν αἰωνίαν ζωήν.

Ἀλλ᾿ ὁ νομοδιδάσκαλος εὑρίσκεται ἤδη ἐκτεθειμένος. Ἡ πρόθεσίς του ἔχει ἀπογυμνωθῆ. Ἀφοῦ ἐγνώριζε, τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ διὰ νὰ σωθῇ, πρὸς τίνα σκοπὸν λοιπὸν ἠρώτα τὸν διδάσκαλον; Εὑρίσκεται διὰ τοῦτο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ἑαυτόν του καὶ νὰ συγκαλύψῃ τὸ πονηρὸν διάβημά του. Δι᾿ αὐτὸ προβάλλει νέαν ἐρώτησιν. «*Καὶ τίς ἐστίν μου ὁ πλησίον;*» Πολὺ καλά, Διδάσκαλε· γνωρίζω, ὅτι, διὰ νὰ σωθῶ, πρέπει νὰ ἀγαπῶ τὸν Θεόν, νὰ ἀγαπῶ καὶ τὸν πλησίον. Ἀγνοῶ ὅμως, ποῖος εἶνε ὁ πλησίον μου. Καὶ δι᾿ αὐτὸ σὲ ἐρωτῶ.

Καὶ ὁ Χριστὸς τότε λέγει τὴν θαυμασίαν τοῦ ἀγαθοῦ Σαμαρείτου παραβολήν. Ἄνθρωπός τις, λέγει, ἀγνώστου ὀνόματος καὶ φυλῆς καὶ ἐθνικότητος, κατέβαινεν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν Ἱεριχώ· καθ᾿ ὁδὸν δὲ περιέπεσεν εἰς χεῖρας λῃστῶν, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ τὸν ἐξέδυσαν καὶ ἥρπασαν ἀπ᾿ αὐτὸν πᾶν ὅ τι εἶχε, τὸν κατεπλήγωσαν καὶ ἀπῆλθον ἀφήνοντες αὐτὸν ἡμιθανῆ. Κατὰ τύχην ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ κατ᾿ ἀρχὰς μὲν εἷς ἱερεύς, ἔπειτα δὲ καὶ εἷς Λευΐτης. Καὶ οἱ δύο ἦσαν ὑπηρέται τοῦ Θεοῦ καὶ λειτουργοὶ Αὐτοῦ. Καὶ οἱ δύο ἐγνώριζον τὸν νόμον καὶ διεξεδίκουν ζηλοτύπως τὴν θέσιν τοῦ φύλακος καὶ φρουροῦ τοῦ νόμου. Καὶ ὅμως βλέπουν τὴν δυστυχίαν καὶ τὸν πόνον πρὸ τῶν ποδῶν των νὰ στενάζῃ καὶ νὰ ἐπικαλῆται τὴν βοήθειαν καὶ φεύγουν. Δὲν προσέχουν διόλου. Δὲν πλησιάζουν τὸν πάσχοντα, ἀλλὰ ἀδιαφοροῦντες πηγαίνουν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ὁδοῦ. Μετ᾿ ὀλίγον διέρχεται καὶ κάποιος Σαμαρείτης. Εἶνε ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοὺς κατέχοντας τὸν νόμον Ἰουδαίους θεωρεῖται βέβηλος, ἐχθρὸς καὶ ἀσεβής. Καὶ ὅμως αὐτὸς συμπαθεῖ. Εἶνε ἔφιππος. Καὶ ὄχι μόνον σταματᾷ, ἀλλὰ καὶ κατέρχεται ἀπὸ τὸ κτῆνός του διὰ νὰ ἐπιδέσῃ τὰ τραύματα τοῦ ταλαιπώρου ἐκείνου καὶ νὰ ἐπιχύσῃ ἐπ᾿ αὐτῶν πρὸς θεραπείαν ἔλαιον καὶ οἶνον. Ἐπὶ πλέον ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς Σαμαρείτης θυσιάζει τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν ἄνεσίν του. Φορτώνει τὸν καταπληγωμένον ἐκεῖνον ἄνθρωπον εἰς τὸ ζῷόν του καὶ μὲ εὐχαρίστησιν αὐτὸς ἀναδέχεται τὸν κόπον τῆς πεζοπορίας διὰ νὰ ἀνακουφίσῃ τὸν πάσχοντα. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου, δὲν ἠσχολήθη μὲ τὰς ἰδικάς του ὑποθέσεις εὐθύς, ἀλλὰ πρωτίστως ἐζήτησε νὰ ἐξασφαλίσῃ διαμονὴν καὶ νοσηλείαν εἰς τὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν του τραυματίαν. Τὸν ὡδήγησεν εἰς ξενοδοχεῖον. Ἔμεινε μαζύ

του ὁλόκληρον τὴν νύκτα καὶ τὴν ἑπομένην ἐξελθὼν ἐπλήρωσεν εἰς τὸν ξενοδόχον ὡς πρώτην δόσιν διὰ τὰς δαπάνας τῆς διαμονῆς καὶ νοσηλείας τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστὰς δύο δηνάρια, ἤτοι δύο περίπου δραχμάς, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν. Περιποιήσου τὸν ἀσθενῆ καὶ εἰς ὁποιανδήποτε ἐπὶ πλέον δαπάνην ὑποβληθῇς, σοῦ ὑπόσχομαι, ὅταν ἐπιστρέψω, νά σοι τὴν πληρώσω».

Καὶ ἀφοῦ ὁ διδάσκαλος ἐτελείωσε τὴν παραβολήν, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν νομοδιδάσκαλον τὸν ἐρωτᾷ: «*Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστάς;*» Ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτούς, τὸν ἱερέα δηλαδή, τὸν Λευΐτην καὶ τὸν Σαμαρείτην, σοῦ φαίνεται, ὅτι ἔγεινε «πλησίον» τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστάς; Καὶ ὁ νομικὸς ἀπεκρίθη: Ἐκεῖνός ἐστι πλησίον, ὅστις ἐποίησε τὸ ἔλεος μετ᾽ αὐτοῦ· δηλαδὴ ὁ Σαμαρείτης.

Ὁ «πλησίον» λοιπὸν οὔτε εἰς ὡρισμένην φυλήν, οὔτε εἰς ὡρισμένον ἔθνος ἀνήκει. «Πλησίον» εἶνε πᾶς ἄνθρωπος πάσχων ἢ ὁπωσδήποτε ἔχων ἀνάγκην τῆς βοηθείας καὶ προστασίας μας. Ἀδιάφορον ἂν οὗτος εἶνε ἀνὴρ ἢ γυνή, γέρων ἢ νέος, Ἕλλην ἢ βάρβαρος, Ἰουδαῖος ἢ Ἐθνικός, ὁμοεθνὴς ἢ ἀλλόφυλος. Ἀρκεῖ, ὅτι εἶνε εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, λογικὸν πλάσμα Αὐτοῦ, ὅπως εἴμεθα καὶ ἡμεῖς. Ἀρκεῖ, ὅτι καὶ δι᾽ αὐτὸν ἀπέθανεν ὁ Χριστός, ὅπως ἀπέθανε καὶ δι᾽ ἡμᾶς. Ἀρκεῖ, ὅτι καὶ αὐτός, οἱοσδήποτε καὶ ἂν εἶνε, ἔχει ἐξ ἴσου τὸ δικαίωμα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας καὶ τῆς διὰ πίστεως υἱοθεσίας, ὅσον καὶ ἡμεῖς. Τὸν «πλησίον» σου λοιπόν, χριστιανέ μου, δὲν τὸν κάμνει «πλησίον» σου ἡ συγγένεια, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ σὲ συνδέῃ μὲ αὐτόν. Οὔτε τὸ ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὴν ἰδίαν πατρίδα ἢ ἀπὸ τὸ αὐτὸ ἔθνος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ σύ. Τὸν κάμνει «πλησίον» σου κυρίως καὶ μάλιστα τὸ ὅτι εἶνε εἰκὼν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰς αὐτὰς δημιουργικὰς χεῖρας, ἀπὸ τὰς ὁποίας καὶ σύ.

Πόσον δὲ ὀφείλεις νὰ ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σου τοῦτον, δύνασαι νὰ τὸ ἴδῃς ζωηρῶς περιγραφόμενον εἰς τὸ παράδειγμα τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου. Τί ἔκαμεν ἐκεῖνος; Ἐθυσίασε πρῶτον τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν ἡσυχίαν του διὰ νὰ τὴν παραχωρήσῃ εἰς τὸν πάσχοντα «πλησίον» του. Συνεμερίσθη οὕτω ἐμπράκτως τὸν πόνον καὶ τὴν ὀδύνην τοῦ «πλησίον» καὶ ἐβάδισεν αὐτὸς πεζὸς καὶ ἐκοπίασεν ἐν τῇ ὁδοιπορίᾳ διὰ νὰ ἀναπαυθῇ καὶ ἀνακουφισθῇ ὁ εἰς τοὺς λῃστὰς ἐμπεσών. Καὶ δὲν ἠρκέσθη εἰς τοῦτο. Ὑπεβλήθη καὶ εἰς δαπάνας χρηματικὰς καὶ ἔπραξε τὸ πᾶν

διὰ νὰ ἀποδώσῃ τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ἀπὸ τῶν πληγῶν θεραπείαν εἰς τὸν ὀδυνώμενον «πλησίον».

Ἰδοὺ λοιπόν, Χριστιανέ, τὸ καθῆκον τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον εἰς ποίας θυσίας ὁδηγεῖ. Εἰς θυσίας ἀναπαύσεων, εἰς θυσίας χρημάτων, εἰς θυσίας συγκινήσεων, εἰς θυσίας κόπων, εἰς θυσίας φροντίδων καὶ ἐπαγρυπνήσεων. Τί λέγομεν: Εἰς θυσίας ἀκόμη αἵματος, ὑγείας καὶ ζωῆς.

Καὶ ἀληθῶς· ἐὰν ὁ ἀγαθὸς Σαμαρείτης ἐκπροσωπῇ πάντα εἰλικρινῆ καὶ πιστὸν τηρητὴν τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, πολὺ περισσότερον ἐκπροσωπεῖ τὸν μέγαν τῆς ἀγάπης κήρυκα, τὸν κατ' ἐξοχὴν διδάσκαλον καὶ τὸ εὐγενέστερον θῦμα αὐτῆς, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Μήπως ἄλλως τε οἱ Φαρισαῖοι δὲν τὸν εἶχον ἀποκαλέσει ἐπανειλημμένως Σαμαρείτην; Καὶ ὁ ἀγαθὸς λοιπὸν Σαμαρείτης, ἀδελφέ μου Χριστιανέ, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δηλαδή, ὄχι μόνον ἐμόχθησε καὶ ἠγρύπνησε καὶ ἔκλαυσε καὶ συνεπάθησε διὰ τὸν ἄνθρωπον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐξωμοιώθη καὶ τοῦ ὁποίου ἔγεινε πλησίον, ἀλλὰ καὶ τὴν αἱματηρὰν τοῦ Γολγοθᾶ ἐβάδισεν ὁδὸν φέρων ἐπ' ὤμων τὸν Σταυρὸν διὰ νὰ καρφωθῇ ἐπὶ τέλους ἐπ' αὐτοῦ. Οὕτω ὄχι μόνον μὲ τοὺς λόγους Του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ παράδειγμά Του μᾶς ἐδίδαξεν, ὅτι ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη μας καὶ εἰς θάνατον ἀκόμη ἄτιμον καὶ ὀδυνηρὸν πρέπει νὰ μᾶς εὑρίσκῃ προθύμους.

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ ΜΗΤΗΡ

Β΄

Ἡ κοῦφος γυνὴ

Εἶναι φυσικὴ συνέπεια, ὅτι γυνὴ οὕτως ὑψηλῶς καὶ ἁγίως ἀντιλαμβανομένη τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς, προσβλέπει μετ' εἰρωνικοῦ μειδιάματος καὶ διαγελᾷ τὰς περὶ τὴν ἐνδυμασίαν, τὰς περὶ πεπλασμένας ἐξευγενίσεις τῶν τρόπων καὶ τὰς περὶ τὸ φιλοπερίεργον κουφότητας τῶν λοιπῶν γυναικῶν, αἵτινες, εἰς ταῦτα καταδαπανώμεναι, οὐδέποτε ἐξ αὐτῶν ἱκανοποιοῦνται καὶ ἡσυχάζουσιν, ἀλλ' ὡς μόνον γέρας τῆς τοιαύτης προσηλώσεως ἔχουσι τὴν διαρκῆ ἀνησυχίαν καὶ παραζάλην καὶ τὰς μωρὰς καὶ μικροπρεπεῖς ζηλοτυπίας καὶ ἔριδας. Τῶν τοιούτων μητέρων βεβαίως καὶ ἡ ἐπὶ τὰ τέκνα ἠθικὴ ἐπίδρασις ἀσθενεστάτη ὑ-

πάρχει, διότι μόνον ἡ σεμνὴ καὶ αὐστηρὰ μήτηρ κατέχει τὸ μυστήριον τῆς ἀποτελεσματικῆς ἐπιδράσεως. Αἱ συμβουλαὶ τῆς μὴ σεμνῆς καὶ αὐστηρῶς προσηλωμένης εἰς τὴν ἠθικὴν σοβαρότητα μητρὸς ἐξανεμίζονται. Ἔχει μεγάλην σημασίαν τὸ ἦθος τοῦ συμβουλεύοντος· ὁ ἀκούων, καὶ ἂν ἔτι ἀγνοῇ τὸν κακὸν χαρακτῆρα τοῦ λέγοντος, κατὰ μυστηριώδη καὶ ἄρρητον τρόπον αἰσθάνεται, ὅτι ἐπιπολαίως ψαύει τῆς ψυχῆς του ὁ συμβουλευτικὸς λόγος καὶ αὐθωρεὶ ἐξαφανίζεται ἐξ αὐτῆς, αἰσθάνεται ὅτι δὲν ριζοβολεῖ. Ἐντεῦθεν δ' ἐξηγεῖται καὶ ἡ αἰτία, δι' ἣν πολλάκις συμβουλαὶ τέλειαι, ἐπιστημονικώταται, καλλιεπέσταται, δὲν τελεσφοροῦσι, τοὐναντίον δὲ λόγοι ἁπλοῖ καὶ ἀνεπιτήδευτοι θαυματουργοῦσιν, ἐνθουσιάζουσιν, ἠλεκτρίζουσι, συγκινοῦσι· τοὺς πρώτους δὲν παρακολουθεῖ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀρετῆς τοῦ συμβουλεύοντος, ἥτις ἀρετὴ ἀνερμηνεύτως δίδει εἰς τὴν συμβουλὴν τὸν χαρακτῆρα τῆς πειστικότητος.

Αἱ εὐθύναι τῆς μητρὸς

Κατὰ ταῦτα, τὴν μεγαλυτέραν εὐθύνην διὰ τὰς κακίας καὶ ἐλλείψεις τῶν διαφόρων ἐπιβλαβῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων, τῶν διαφόρων ὀκνηρῶν καὶ ἀχρήστων εἰς τὴν κοινωνίαν, φέρουσιν αἱ μητέρες αὐτῶν· δὲν ἦσαν ἄξιαι τοῦ προορισμοῦ των! Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀναλάβωσι διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου καθήκοντα ἱερώτατα, δι' ἃ δὲν εἶχον τὰ ἀπαιτούμενα ἠθικὰ ἐφόδια καὶ περὶ τῆς ἀθετήσεως τῶν ὁποίων ἐκ τῶν προτέρων ἦσαν ἐν γνώσει. Ἀναφέρεται, ὅτι κακοῦργος διάσημος, ὡδηγηθεὶς εἰς τὴν λαιμητόμον ὅπως καρατομηθῇ, ἐζήτησεν ὅπως ἴδῃ διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν μητέρα του, ἵνα ἐμπιστευθῇ δῆθεν πρὸς αὐτὴν σπουδαῖον μυστικόν. Αὕτη ὡδηγήθη πράγματι πρὸς τὸν υἱόν της, οὗτος δὲ κύψας πρὸς τὸ οὖς τῆς μητρὸς ἀπέκοψε τοῦτο διὰ τῶν ὀδόντων του, πρὸς δὲ τοὺς ἐν ἐκπλήξει θεωροῦντας τὸ πρᾶγμα παρεστῶτας εἶπεν: «ἔπραξα τοῦτο διὰ νὰ τιμωρήσω καὶ ἐκδικηθῶ τὴν μητέρα μου· ὅταν ὡς μικρὸς παῖς ἔκλεπτον ἀσήμαντα πράγματα, δὲν μὲ ἐτιμώρει, δὲν μὲ συνεβούλευεν ἐπιμόνως, ὅτι ἡ κλοπὴ εἶναι κακὸν πρᾶγμα, μὲ ἀφῆκε νὰ συνηθίσω εἰς τὴν ἁμαρτίαν, διὰ τῆς ἀδιαφορίας της ὑπέθαλπεν ὅλας τὰς κακὰς τάσεις, τὰς ὁποίας κατ' ἀρχὰς ἀσθενὴς ἐφανέρωνα, ὥστε, ὅτε ἠνδρώθην, αὗται ἔγειναν θηρία ἀνήμερα, στυγερὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα μὲ ὡδήγησαν εἰς τὰς κλοπὰς καὶ τοὺς

φόνους. Διατί δὲν καρατομεῖτε ἀντὶ ἐμοῦ τὴν μητέρα μου; Εἰς ἐμὲ παιδιόθεν ἤρεσκεν ἡ θρησκεία, καὶ, ἄν μὲ ἐβοήθει ἡ μήτηρ μου, θὰ ἤμην τόρα ὁ καλύτερος τῶν ἀνθρώπων». Καὶ εἶναι δυστυχῶς πάντα ταῦτα ἀναντίρρητοι ἀλήθειαι.

Τοὐναντίον δὲ, πάντων τῶν διαπρεψάντων ἀνθρώπων αἱ μητέρες καὶ ζῶσαι μὲν παντοειδῶς ἀντημείφθησαν, ἐβραβεύθησαν καὶ ἐτιμήθησαν, θανοῦσαι δὲ ἀγήρου μνήμης ἠξιώθησαν ὡς οἱ ἀρχικοὶ δημιουργοὶ τῶν ἐνδόξων καὶ κοινωφελῶν πράξεων, τὰς ὁποίας οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἐπετέλεσαν, ὡς βλέπομεν, ἵνα πρόχειρον παράδειγμα φέρωμεν, παρὰ τῷ εὐγενεῖ Ἀμερικανικῷ ἔθνει, τὸ ὁποῖον ἀνήγειρεν ἀνδριάντα εἰς τὴν μητέρα τοῦ Οὐάσιγκτων μετὰ τῆς λιτῆς μὲν, ἀλλὰ μεστῆς ἐννοίας ἐπιγραφῆς: «Εἰς τὴν Μαρίαν, τὴν μητέρα τοῦ Οὐάσιγκτων».

Χριστιαναὶ καὶ Ἑλληνίδες μητέρες! Ἀναδείχθητε ἄξιαι τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ σας, καθοπλίσθητε δι᾽ αὐστηρᾶς ἐγκρατείας, σοβαρᾶς διανοίας, ἀδιαλείπτου ἐργασίας καὶ θερμῆς εὐσεβείας, ἵνα ὑποβοηθήσητε τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα δώσητε εἰς τὴν Πολιτείαν τιμίους πολίτας, ἵνα κενωθῶσι τὰ σωφρονιστικὰ τῶν ἐγκληματούντων καθιδρύματα, ἵνα ἐξασφαλισθῇ ἡ εὐδαιμονία τῶν μελλουσῶν γενεῶν. Τότε δὲ μὴ ἀμφιβάλετε ποσῶς, ὅτι καὶ ὁ ἀνδριὰς ὑμῶν ὑπερύψηλος καὶ ἀπαστράπτων ἐκ κάλλους θὰ στηθῇ ἐν τῇ πανελληνίῳ ψυχῇ!

Ἀρχιμ. **ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ**

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ
ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Τοῦτο ἀρξάμενον τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ τῇ 15 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἐπεράτωσε ταύτας τῇ 7 Αὐγούστου ἐ. ἔ., συνεκρότησε δὲ ἐν ὅλῳ 26 συνεδρίας, καθ᾽ ἃς ἐπελήφθη τῆς ἐκδικάσεως τῶν διατυπωθεισῶν ἐνώπιον αὐτοῦ κατηγοριῶν κατὰ τῶν ἑξῆς Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων.

Α΄. Κατὰ τῶν Μητροπολιτῶν 1) Κρήτης κ. Εὐμενίου ἐπὶ ἀναμίξει εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ἐπὶ διαφόροις ἄλλοις παραπτώμασιν. 2) Ἰωαννίνων Σπυρίδωνος ἐπὶ ἀναμίξει εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ

Β΄.) Κατὰ τῶν Ἐπισκόπων 1) Παροναξίας Ἱεροθέου, ἐπὶ ἀναμίξει εἰς τὴν πολιτικήν. 2) Ὕδρας καὶ Σπετσῶν Προκοπίου ὁμοίως. 3) Τρῳάδος Νεοφύτου ἐπὶ ἀπειθείᾳ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκ-

κλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, ἐπὶ κυκλοφορίᾳ ἄνευ τῆς νενομισμένης ἀδείας καὶ παρ' ἐνορίαν ἱεροπραξίαις. 4) Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος Γερμανοῦ ἐπὶ διαφόροις Ἐκκλησιαστικοῖς παραπτώμασι. 5) Χαλκίδος καὶ Καρυστίας Χρυσάνθου ἐπὶ ἀναμίξει εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ 6) Μηθύμνης Βασιλείου.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὑποθέσεων ἐξεδικάσθησαν μόνον αἱ 5 τελευταῖαι, ἀναβληθεισῶν τῶν κατὰ τοῦ Μητροπολίτου Ἰωαννίνων καὶ Μητρ. Μηθύμνης· καὶ ἡ κατὰ τοῦ Μητροπολίτου δὲ Κρήτης ἀνεβλήθη μετὰ τὴν λῆψιν ἀπαντήσεως τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου εἰς σχετικὴν πρότασιν τοῦ Ἀν. Ἐκκλ. Δικαστηρίου, ὅπως παραπεμφθῇ αὐτῷ πρὸς ταὐτόχρονον ἐκδίκασιν καὶ ἡ ἐνώπιον τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου ἐκκρεμοῦσα ὁμοίας φύσεως κατηγορία κατὰ τῆς Α. Σ.

Διὰ τῶν ἐκδοθεισῶν δὲ πέντε ἀποφάσεων κατεδικάσθησαν οἱ Σεβ. Ἐπίσκοποι:

1) Παροναξίας Ἱερόθεος εἰς ἑνὸς ἔτους σωματικὸν περιορισμόν, συνυπολογιζομένου καὶ τοῦ ὃν διοικητικῶς ὑπέστη ἡ Α. Σ. μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας.

2) Ὕδρας καὶ Σπετσῶν Προκόπιος εἰς ἔκπτωσιν ἀπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς αὐτοῦ.

3) Τρωάδος Νεόφυτος εἰς τρίμηνον ἀργίαν.

4) Ὁ Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος εἰς ἐπίπληξιν δι' ἀμέλειαν περὶ τὴν συμπεριφορὰν τῆς ὑπαλληλίας αὐτοῦ, ἀπαλλαγεὶς τῶν διατυπωθεισῶν κατ' αὐτοῦ κατηγοριῶν.

Ἡ δὲ κατὰ τοῦ Ἁγίου Χαλκίδος κ. Χρυσάνθου κατηγορία ἀπερρίφθη ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι οἱ μηνυταὶ δὲν εἶχον τὸ ὑπὸ τῶν Ἱ. Κανόνων ἀπαιτούμενον, προκειμένου περὶ κατηγόρου Ἐπισκόπου, ἀδιάβλητον τοῦ ἤθους καὶ ἀκατάγνωστον.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ὑποθέσεων, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ εἰς καθαίρεσιν καταδικασθέντος ὑπὸ τοῦ α'. Ἀνωτάτου Ἐκκλ. Δικασστηρίου Μητροπολίτου Καστορίας Ἰωακείμ, αἰτήσει, στηριζομένῃ ἐπὶ Β. Διατάγματος, ἀνεθεωρήθη καὶ ἡ εἰρημένη ἀπόφασις, ἠκυρώθη αὕτη καὶ ἐπεβλήθη τῇ Α. Σ. ποινὴ μόνον τριμήνου ἀργίας ἐπὶ συμμετοχῇ, ἔστω καὶ δι' ἁπλῆς μακρόθεν παραστάσεως, εἰς τὸ ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἄρεως ἀνάθεμα.

Τέλος ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν μήνυσις τοῦ ἐκ Δράμας Κωνσταντίνου Κα-

σταλῇ κατὰ τοῦ Σ. Μητροπολίτου Δράμας κ. Ἀγαθαγγέλου, ἐνεκρίθη δὲ ἵνα πρὸ παντὸς παραπεμφθῇ αὕτη εἰς τὸ Ἐκκλ. Ἀρχιερατικὸν Συμβούλιον Θεσσαλονίκης, ὅπως ἁρμοδίως ἐξακριβωθῇ τὸ ἀδιάβλητον τοῦ μηνυτοῦ καὶ τὸ ἀκατάγνωστον αὐτοῦ συνῳδὰ τοῖς Ἱεροῖς Κανόσι.

Ταῦτα ὡς πρὸς τὸ καθαρῶς δικαστικὸν μέρος. Πλὴν τούτου δέον νὰ τονισθῇ, ὅτι τὸ Ἀν. Δικαστήριον κατὰ τὰς διαφόρους αὐτοῦ συνεδρίας συνεζήτησε καὶ διάφορα ἄλλα ζητήματα ἀναγόμενα εἰς τὸν κύκλον τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ. Τοιαῦτα εἶνε α΄.) τὸ ζήτημα τῆς ἁρμοδιότητος αὐτοῦ ἐν τῇ ὑποθέσει τοῦ Μητρ. Κρήτης, ἐφ᾽ ὅσον ὑπάρχει σχετικὴ ἐπὶ τῶν κεφαλαίων αὐτῆς ἐκκρεμοδικία καὶ ἐνώπιον τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου. β΄.) τὸ ζήτημα κατὰ πόσον τὸ Δικαστήριον δύναται νὰ λάβῃ ὑπ᾽ ὄψιν ἀνακρίσεις διεξαχθείσας κατὰ Ἀρχιερέως ὑπὸ πολιτικῆς Ἀρχῆς πρὸς σχηματισμὸν γνώμης καὶ ἔκδοσιν προβουλεύματος ἢ παραπομπὴν εἰς τὸ δικαστήριον, ἐφ᾽ ὅσον παρουσιάζεται κανονικὴ βάσις διώξεως ἢ μή. γ΄.) τὸ ζήτημα τοῦ ποιοῦ τοῦ μηνυτοῦ καὶ ἰδίᾳ τῆς εὐθύνης, τὴν ὁποίαν δέον νὰ ἀναλάβῃ οὗτος, ὅπως γίνῃ δεκτός, τίνι δὲ τρόπῳ οὐσιαστικοποιεῖται αὕτη, ἐφ᾽ ὅσον δὲν ὑπάρχει καὶ σχετικὸς νόμος. δ΄.) τὸ ζήτημα τῆς νομιμότητος ἢ μὴ τῆς παρεδρείας τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Νέων χωρῶν ἐν τῷ Ἀν. Δικαστηρίῳ· ε΄.) τὸ ζήτημα τῆς συμπληρώσεως καὶ βελτιώσεως τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου· ς΄) τὸ ζήτημα τῶν εἰσηγητῶν καὶ τοῦ βάρους τῶν εἰσηγήσεων· ζ΄.) τὸ ζήτημα τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Δικαστηρίου ἐν τῇ ἐκδικάσει Ἀρχιερέων τῶν Νέων Χωρῶν ἄνευ ἀδείας τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου· η΄.) τὸ ζήτημα ἐὰν ἐπιτρέπεται ἢ οὒ ἡ ἔκδοσις προκαταρκτικῶν ἀποφάσεων ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, μὴ εὑρισκομένου ἐν ὁλομελείᾳ ἐν σχέσει πρὸς τὸν κανονισμὸν αὐτοῦ, καὶ ἄλλα δευτερευούσης φύσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8ῃ Ὀκτωβρίου 1919

Ὁ Α΄. Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. **ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

ΜΙΚΡΑ ΑΡΘΡΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΜΑΣ

«Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν».
(Ματθ. ιθ΄. 19.)

Χωρὶς νὰ σὲ γνωρίζω δύναμαι νὰ σοὶ εἴπω ποῖος εἶνε ὁ καλλίτερός σου φίλος: *εἶνε ὁ ἑαυτός σου.*

Ποίαν ἔντασιν ἐνέχει ἡ ἀγάπη αὕτη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἑαυτόν του!

Ἐὰν μελετήσῃς τὸ πρᾶγμα, θὰ ἴδῃς, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα μιᾶς ἡμέρας πόσαι ἐκ τῶν πράξεών σου καὶ τῶν σκέψεών σου συνεκεντροῦντο περὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον, τὸ ὁποῖον εἶνε ὁ ἑαυτός σου, καὶ πάντοτε καὶ διαρκῶς ὁ ἑαυτός σου.

Ἀπὸ τὸ πρωΐ, ἀπὸ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐξυπνήσῃς, ἡ αὐτὴ αἰωνία ἐρώτησις: τί θὰ πράξω, διὰ νὰ διέλθω μᾶλλον εὐχαρίστως τὴν ἡμέραν, ἡ ὁποία ἀρχίζει;

Καὶ τὴν ἑσπέραν, πρὶν κοιμηθῇς, κατὰ τὴν ὥραν τῶν ὀνειροπολήσεων, πάλιν τὸν ἑαυτόν σου ἐπανευρίσκεις εὐχαρίστως ἐν τῇ ἀναπολήσει τῆς ἡμέρας, ἡ ὁποία παρῆλθεν.

Ἡμέραν τινὰ μοὶ ἔλεγε κάποιος: ἀφ' οὗ οἱ λόγοι τοῦ Χριστοῦ εἶνε κατὰ γενικὸν κανόνα λόγοι ἰδανικοί, ἀπόλυτοι, διατί δὲν εἶπεν: «Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν σου;»

Ἀπήντησα: ἀναμφιβόλως ἐσκέφθη, ὅτι ἡ λέξις «ὡς» ἦτο ἀρκετή. Καὶ βεβαίως εἶνε ἀρκετή.

Ἂς λάβωμεν τοῦτο σήμερον ὡς κανόνα τῆς ζωῆς μας.

Ἀντὶ νὰ λέγωμεν πάντοτε «ἐγώ», τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ ρίζα ὅλων τῶν ἐλαττωμάτων μας, ἂς λέγωμεν «*οἱ ἄλλοι*»: ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, ὁ ἀδελφός, ἡ ἀδελφή, ὁ φίλος, ὅστις εἶνε ὡς ἀδελφός, ἐπίσης ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος, ὁ ἀπομεμονωμένος, τὸν ὁποῖον ὀλίγον γνωρίζω, ἀλλὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς θέτει εἰς τὸν δρόμον μου, καὶ ὁ ἐχθρὸς αὐτὸς ἀκόμη...

Νὰ μὴ εἶμαι αὐστηρότερος διὰ τοὺς ἄλλους παρ' ὅσον διὰ τὸν ἑαυτόν μου.

Ἐπίσης νὰ εἶμαι πλήρης καλῶν διαθέσεων διὰ τοὺς ἄλλους ὅσον καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, βαδίζων ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Κυρίου. Ἐκείνου, Ὅστις ἔδωσεν ὄχι μόνον τὸν κανόνα, ἀλλὰ καὶ τὸ παράδειγμα τῆς μεγαλειτέρας ἀγάπης, ἡ ὁποία εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) **Ε. Α. Κ.**

—

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

«ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΦΙΛΑΙ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»

Μετ' εὐλόγου ἐνδιαφέροντος διεξήλθομεν τὴν ἔκθεσιν τῆς διαχειρίσεως καὶ τῶν πεπραγμένων τοῦ ἀπὸ τεσσάρων ἤδη ἐτῶν ἐργα-

ζομένου ἀγαθοεργοῦ σωματείου «τῶν μικρῶν φίλων τῶν πτωχῶν». Καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1918 ἡ δρᾶσις τοῦ σωματείου τούτου, ὑπὸ τὴν ζηλευτὴν ὀργάνωσιν ὑφ' ἣν λειτουργεῖ, παρουσιάζει καρποὺς ἀνταξίους τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, ὃν ἀνέλαβε νὰ ἐξυπηρετήσῃ. Σταχυολογοῦμεν ἐνταῦθα δείγματά τινα ἐκ τῆς εἰρημένης ἐκθέσεως πρὸς σαφεστέραν ἰδέαν τῆς ἐπιτελουμένης ἐργασίας τοῦ ἐν λόγῳ σωματείου.

«Οἰκογένεια Κατίνας Γκοργκάκη: Ἀνδρόγυνον μετὰ τριῶν μικρῶν τέκνων. (ὁδὸς Θουκυδίδου 12). Ἡ «Μικρὰ Φίλη» κατώρθωσεν, ὥστε ἓν ἐκ τῶν ἀρρένων τέκνων, τὸ ὁποῖον ἔχει πολλὴν κλίσιν εἰς τὰ μαθηματικά, νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Γεωμετρῶν τοῦ Πολυτεχνείου». —«Οἰκογένεια Φωτεινῆς χήρας Οἰκονόμου: Μήτηρ μεθ' ἑνὸς μικροῦ τέκνου (ὁδὸς Χαιρεφῶντος 7). Ἡ «Μικρὰ Φίλη» ἐφρόντισεν, ὥστε ὁ ἰατρὸς κ. Χρυσοσπάθης νὰ κάμῃ ἠλεκτρικὴν θεραπείαν εἰς τὸ τέκνον τῆς οἰκογενείας ταύτης καὶ νὰ τῷ προμηθεύσῃ μηχάνημα, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ δύναται νὰ βαδίζῃ».—«Οἰκογένεια Εὐαγγελίας χήρας Τζουβάρα: Μήτηρ μετὰ τριῶν μικρῶν τέκνων (ὁδὸς Κεραμεικοῦ 93). Διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς «Μικρᾶς Φίλης» ὁ μὲν πρῶτος υἱὸς ἐτοποθετήθη ὡς ὑπάλληλος εἴς τι φαρμακεῖον, ὁ δὲ μικρότερος προσελήφθη εἴς τι καπνοπωλεῖον, ἔχων συγχρόνως τὸν καιρὸν νὰ φοιτᾷ εἰς τὸ νυκτερινὸν σχολεῖον τοῦ «Παρνασσοῦ». Ἐκτὸς τούτων ἡ μικρὰ ἀδελφή των, ἔχουσα πάθησιν τοῦ στομάχου, ἔτυχεν ἰδιαιτέρας περιποιήσεως καὶ περιθάλψεως. Εἶναι ἤδη ὑγιὴς καὶ ἐργάζεται εἰς τὸ κατάστημα τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν».—«Οἰκογένεια Σοφίας Μανουράκη: Ἀνδρόγυνον μετὰ τριῶν μικρῶν τέκνων. (ὁδὸς Οἰκονόμου 1). Τῇ ἐνεργείᾳ τῆς «Μικρᾶς Φίλης» καὶ τῇ συνδρομῇ τοῦ Ταμείου τοῦ Σωματείου ἠγοράσθη μία ῥαπτομηχανὴ εἰς τὴν πτωχὴν ταύτην μητέρα».

Ἡ πολυσχιδὴς αὕτη ἀγαθοεργὸς ἐνέργεια τοῦ Σωματείου τούτου εἶναι τοσοῦτο μᾶλλον ἀξία ἐκτιμήσεως, ὅσον μᾶς δίδει νὰ ἐννοήσωμεν τὸ ἀληθὲς πνεῦμα τοῦ ἀγαθοεργεῖν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐμφορεῖται. Ἡ εὐρεῖα ἐφαρμογὴ καὶ ἰδίως ἡ ἀρωγὴ εἰς τὸ σημεῖον ἀκριβῶς ἐκεῖνο, κατὰ τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάγκην ὁ πάσχων, εἶναι ζωηραὶ γραμμαὶ τῆς ἀγαθοεργοῦ τακτικῆς τοῦ ἀθορύβως ἐργαζομένου τούτου σωματείου. Δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ εὐχηθῶμεν ἀπὸ καρδίας εἴς τε τὰς προϊσταμένας τῆς ὅλης διοικήσεως καὶ εἰς τὰς εὐσεβεῖς κοσμητρίας ἐνίσχυσιν ἀπὸ Θεοῦ εἰς τὸ ζηλωτὸν ἔργον των.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Μητροπολῖται, κληρικοὶ ἀνώτεροι καὶ λοιποὶ ἐντεταλμένοι τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς, ὑπὸ

τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Τοποτηρητοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου, Μητροπολίτου Πάφου Ἰακώβου, ἐν μέσῳ ἱερᾶς κατανύξεως, τῇ 29ῃ παρελθόντος μηνὸς συνήνωσαν τὰς εὐχὰς τῶν ἀδελφῶν Κυπρίων πρὸς ἕνωσιν τῆς μεγαλονήσου μετὰ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος. Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς ἐν Κύπρῳ Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας ἀναγράφει τὰ τῆς συγκινητικῆς ἐκείνης συγκεντρώσεως. Συνετάχθη μεστὸν ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ ψήφισμα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίδοσις πρὸς τοὺς ἁρμοδίους ἀνετέθη εἰς τὴν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Τοποτηρητοῦ ἐπικουρικὴν ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος Ἐπιτροπήν. Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς συγκεντρώσεως, καὶ ἡ ἐν Λονδίνῳ ἀπὸ δεκαμήνου ἐργαζομένη Κυπριακὴ Ἀποστολὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου εἶχεν ὑποβάλῃ ὑπόμνημα πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν «ἐξ ὀνόματος», ὡς ἀρχίζει, «καὶ ἐκ μέρους τῆς Αὐτοκεφάλου Κυπριακῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Κύπρου». Οἱ Κύπριοι τὴν ἐντολὴν αὐτῶν βλέπουσι καὶ ὁμολογοῦσιν ὡς ἱερὰν ἐντολὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος, τῶν δύο ἀκριβῶς ἰδανικῶν, τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν τὰ πολυτιμότατα τῆς φυλῆς μας. Ἡ ἀδιάσπαστος ἀμοιβαία ἐνέργεια τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Κύπρου, καὶ ἡ ἡγεσία τῶν πρώτων, ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς εἶναι ἁπτὴ ἀπόδειξις τῆς συναδελφώσεως τοῦ αἰσθήματος τῆς φιλοπατρίας μὲ τὸ αἴσθημα τῆς θρησκείας μας, ἐξ ἄλλου εἶναι ἕνας κώδων βαρύηχος, ὅστις πάντοτε πρέπει νὰ βοᾷ εἰς τὰ ὦτά μας. Ἡ Ἐκκλησία ἀγρυπνεῖ καὶ ζῇ καὶ κινεῖται μέσα εἰς τοὺς πόθους τῶν τέκνων της!

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

«Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. — Μετὰ πολλοῦ τοῦ ἐνδιαφέροντος παρακολουθοῦμεν τὸ ἐπίσημον τοῦτο ὄργανον τῆς Πρωτοθρόνου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εἰδήσεις περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἁπανταχοῦ ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, χρονικὰ καὶ ἄρθρα καὶ μελέται περισπούδαστοι, ἔγγραφα ἱστορικῆς ἀξίας περιέχονται ἐν τῷ ἐπισήμῳ τούτῳ Ἐκκλησιαστικῷ φύλλῳ. — Σημειοῦμεν ἐκτὸς τῶν πολλῶν εἰδήσεων καὶ χρονικῶν τὰ κυριώτερα περιεχόμενα τῶν

τελευταίων τευχῶν αὐτῆς (10 καὶ 21 Σεπτεμβρίου) Μ. Ι. Γ. Νικολάου **Παπαδοπούλου Κομνηνοῦ ἐπιστολή.**

Ἡ ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴ Σχολὴ—*Μ. Ι. Γ.* Χρησιμότης Ἰ. Μοναστηρίων. (τ. 10. Σ)βρίου). Θρησκευτικὴ Ὁμιλία περὶ προσπαθείας. *Μ. Ι. Γ.* Ὁ κατὰ Συρίαν πρὸ ἡμῶν Ἑλληνισμός.—Μ. Ι. Γ. Χρησιμότης Ἰ. Μοναστηρίων.

Ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον. Συνδρομὴ ἐτησία: ἐν Τουρκίᾳ λίρ. Τουρκ. 2, διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 1. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 50

«Ὁ ΝΕΟΣ ΠΟΙΜΗΝ» — Μελέται καὶ ἄρθρα περισπούδαστα περιλαμβάνει ἡ σειρὰ τοῦ ἀπὸ μηνὸς Ἰανουαρίου ἐκδιδομένου ἐν Κωνσταντινουπόλει μηνιαίου Θεολογικοῦ περιοδικοῦ «Νέος Ποιμήν». Ἔχομεν ὑπ᾿ ὄψει καὶ τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, τοῦ ὁποίου καὶ ἀναγράφομεν τὰ κυριώτατα τῶν περιεχομένων: Αἰσιοδοξία καὶ ἀπαισιοδοξία ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ χριστιανισμοῦ, (μετὰ συνεχείας) Β. Ἀντωνιάδου.—Περὶ Ἐκκλησίας, ἤτοι σημασίας τῆς λέξεως κατὰ τὴν πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστὸν ἐποχὴν καὶ χαρακτηρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Π. Κομνηνοῦ.—Στάδια συνεργασίας ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν Ἐκκλησιῶν, Λουΐζου Ἠλιού.—Ἡ πρὸ τοῦ Σουλτάνου ἐπίσημος παρουσίασις τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου, Β. Κ. Στεφανίδου. —Ἡ ἐν ταῖς Ἡνωμέναις πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς Ἐπισκοπιανὴ Ἐκκλησία καὶ τὸ Παγκόσμιον χριστιανικὸν Συνέδριον, Ἀρεοπαγίτου. Ἐπίσημος ἔκθεσις τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Προτεσταντικῆς Ἐπισκοπ. Ἐκκλησίας ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς.—Σκωριῶν ἀνακαμίνευσις, Β. Α. Μ. ἤτοι διάφορα σημειώματα περὶ ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἀρχιερατευσάντων.— Βιβλιολογικὸν Δελτίον.

Συνδρομὴ «Νέου Ποιμένος» λίρ. Ὀθ. 2. Ἐκδίδεται ἐν Κων)πόλει κατὰ μῆνα, ὡς παράρτημα τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας».

«Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΔΑΧΗ».—Ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν κατόπιν ἱκανῆς βραδύτητος, προελθούσης ἐκ τυπογραφικῶν ἀνωμαλιῶν, καὶ τὸ β' τεῦχος τοῦ ἐπιστημονικοῦ Θεολογικοῦ Περιοδικοῦ «Καινῆς Διδαχῆς». μηνὸς Αὐγούστου. Περιεχόμενα αὐτοῦ: Κ. Διαλησμᾶ, Ἡ «Καινὴ Διδαχή». Κ. Δυοβουνιώτου, τὸ μυστήριον τοῦ χρίσματος ἐξ ἀπόψεως κανονικῆς. Εὐαγ. Ἀντωνιάδου, Ἡ κατάστασις τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τῆς

ἐποχῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, ἡ Ἀπολογητικὴ ἐν ταῖς ἐπιστήμαις καὶ ὁ κύριος Χαρακτὴρ τῆς συγχρόνου ἀπιστίας. Χρυσοστόμου Α. Παπαδοπούλου, Ἐπιστολὴ Δωροθέου Βουλησμᾶ πρὸς Γρηγόριον Ε΄. Ἀνδρέου Τριανταφύλλου, Ἡ Ἐπισκοπὴ Λιτῆς καὶ Ρενδίνης διάφορος τῆς Λιτζᾶς καὶ Ἀγράφων. Ἰεζεκιὴλ Βελανιδιώτου, Διοικητικαὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μεταρρυθμίσεις. Ἐμμανουὴλ Ἰ. Καρπαθίου, Ἡ περὶ κοσμογονίας καὶ ἀνθρωπογονίας διδασκαλία ἐν τῇ Σχολικῇ Ἐκπαιδεύσει. Κριτικὴ καὶ Βιβλιογραφία. Ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ κίνησις.

Γραφεῖα: ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἀθηνῶν.

ΟΡΟΙ Συνδρομῆς: Ἑλλὰς δρ. 25, ταχ. ἕνωσις. 30.

-

ΚΑΤ' ΕΚΛΟΓΗΝ

— Ἡ δημαρχιακὴ ἀρχὴ Κων πόλεως ἐξέφρασε τὴν πρόθεσιν νὰ κατεδαφίσῃ τὰ Βυζαντινὰ τείχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπως πωλήσῃ τὰ οὕτω σχηματισθησόμενα γήπεδα καὶ τὸ ὑλικόν.

Ἡ γαλλόφωνος ἐφημερὶς «Σταμποὺλ» κατεξανίσταται κατὰ τῆς τοιαύτης ἱεροσύλου ἀποπείρας, τὴν ὁποίαν ἐπιχειροῦσιν οἱ Νεότουρκοι, εὐθὺς ὡς ἐπανῆλθον εἰς τὴν ἐξουσίαν.

Ὡς γνωστὸν τὸ ἀνοσιούργημα τοῦτο τὸ ἐσχεδίασαν οἱ Νεότουρκοι κατὰ τὸ 1912, ὑπουργεύοντος τοῦ Μαχμοὺτ Σεφκὲτ πασᾶ, προκαλέσαντες καὶ τότε τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

— Κατ' εἰδήσεις ἐκ Ρώμης, ἡ Διάσκεψις συνήνεσεν, ἵνα δοθῇ ἡ προστασία τῶν Ἁγίων Τόπων εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἰταλίας. Ὁ Πάπας θὰ δώσῃ ἐπίσης τὴν συγκατάθεσίν του εἰς τὴν ἐντολὴν ταύτην.

— Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πληροφορηθὲν περὶ πιέσεων κατὰ τῶν Χριστιανῶν ὅπως μετάσχουν τῶν ἐκλογῶν, ἀπεφάσισε νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τοὺς Ἁρμοστὰς τῶν Συμμάχων ἔντονον διαμαρτυρίαν.

— Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Κων)πόλεως, ἀπὸ 20 Ὀκτωβρίου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ τὸ Ε. Μ. Συμβούλιον κληθέντα ἐκτάκτως, ἠσχολήθησαν μὲ τὸ ζήτημα τῆς πληρώσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, φέρονται δὲ διάφοροι ὑποψήφιοι.

— Ἐπὶ τῷ εὐτυχεῖ γεγονότι τῆς καταλήψεως τῆς περιφερείας Ξάνθης, ὁ Σεβ. Τοποτηρητὴς τῶν Πατριαρχείων ἀπηύθυνε πρὸς τὸν κ. Βενιζέλον θερμὸν εὐχαριστήριον τηλεγράφημα, ἅμ' εὐχόμενος μυχίως τὴν θεόθεν ἐνίσχυσιν εἰς τὰ ὑπολειπομένας ἐνεργείας τῆς Α. Ἐξοχότητος διὰ τὴν ὁλοκληρωτικὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πανελληνίων πόθων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος

Ἀριθ. 33400, 33399, 33677.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 7βρίου 1919

Πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Εἰς ἀπάντησιν πρὸς τὰ ὑπ' ἀριθμ. 1311, 1314, 1257, 1523 καὶ 2018 ἐ. ἔ. ἔγγραφα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δι' ὧν διεβιβάσθησαν ἡμῖν πρὸς ἔγκρισιν ταὐτάριθμοι ἀποφάσεις αὐτῆς, γνωρίζομεν αὐτῇ, ὅτι αἱ πρὸς ἔγκρισιν ὑποβαλλόμεναι ἑκάστοτε ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὸ καθ' ἡμᾶς Ὑπουργεῖον καθορίζονται σαφῶς ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐν τῷ ΙΔ'. ἄρθρῳ αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ὅμως αἱ διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐγγράφων διαβιβασθεῖσαι ἡμῖν ἀποφάσεις ἐπιβάλλουσιν ἀκύρωσιν τῆς οὐχὶ κανονικῶς καὶ νομίμως γενομένης χειροτονίας τῶν περὶ ὧν πρόκειται προσώπων, ἥτις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ποινὴ καθαιρέσεως, ἐπιβαλλομένη μόνον εἰς τοὺς κανονικῶς χειροτονηθέντας, δὲν εὑρίσκομεν ἀναγκαίαν οὐδὲ δεδικαιολογημένην τὴν διὰ Β. Δ. ἔγκρισιν τῶν ἐν λόγῳ ἀποφάσεων, φρονοῦμεν δὲ ὅτι αὗται εἰσὶν ἀφ' ἑαυτῶν ἔγκυροι μὴ χρῄζουσαι τῆς ἡμετέρας ἐγκρίσεως, ἐφ' ὅσον, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, ἡ δι' αὐτῶν ἐπιβληθεῖσα ἀκύρωσις δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς καθαιρέσεως ἢ ἄλλης ποινῆς.

Ὁ Ὑπουργὸς
Δημ. Δίγκας

Συνεδρίασις 18 Ὀκτωβρίου 1919. —Ἀπεφασίσθη ν' ἀπολυθῇ ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς τοποτηρητὰς τῶν χηρευουσῶν ἢ σχολαζουσῶν Ἐπισκοπῶν, δι' ἧς νὰ συνιστᾶται αὐτοῖς, ὅπως εἰς τὰς προκηρύξεις πρὸς ἐκλογὴν ἐφημερίων ἀναγράφωσι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα πρὸς ὁδηγίαν τῶν ἐνοριτῶν, οἵτινες ἐξ ἀγνοίας ψηφίζουσι πολλάκις πρόσωπα μὴ ἔχοντα τὰ νόμιμα προσόντα καὶ ματαιοῦται ἡ ἐκλογή. Ἡ ἐγκύκλιος διαλαμβάνει ὅτι τοῦ 14 ἄρθρου περιλαμβάνοντος κλίμακα προνομιούχων, θὰ θεωρῶνται νομίμως ἐκλεγέντες οἱ ἔχοντες ἀνωτέραν τῶν ἄλλων μόρφωσιν ἀνεξαρτήτως ἐὰν ἔλαβον ψήφους ὀλιγωτέρας ἢ οἱ τῆς κατωτέρας μορφώσεως

—Ἀνεγνώσθη ἔγγραφον τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκ. Θρόνου Σεβ. Μητρ. Προύσης, εἰς ἀπάντησιν σχετικοῦ ἐγγράφου τοῦ Ἀν. Ἐκκλ. Δικαστηρίου, δηλοῦντος ὅτι ἀπὸ νομικῆς καὶ κανονικῆς ἀπόψεως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραπεμφθῇ πρὸς ἐκδίκασιν ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Δικαστηρίου ἢ ἐνώπιον τῆς Ι. Συνόδου τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου ἐκκρεμοῦσα κατηγορία κατὰ τοῦ Σεβ. Μητρ. Κρήτης Εὐμενίου.

—Ἐνεκρίθη πρότασις τοῦ Δ. Σ. τοῦ Γ. Ε. Ταμείου περὶ συγχωνεύσεως τῶν ἓξ τῆς Ἐπισκοπῆς Κορινθίας Ι. Μονῶν εἰς δύο, ἤτοι τῶν Ι. Μ. Λεχόβου, Βράχου καὶ Στεφανίου, εἰς τὴν τῆς Φανερωμένης καὶ τῆς Ι. Μ. Προφήτου Ἠλιοῦ εἰς τὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Φενεοῦ, καὶ τῆς ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ Ἀκαρνανίας Ι. Μονῆς Ρόμβου εἰς τὴν τοῦ Παντοκράτορος τῆς αὐτῆς Ἐπισκοπῆς.

—Ἠκυρώθη ἡ ἐνεργηθεῖσα ἐκλογὴ ἐφημερίου ἐν Ξυλοκάστρῳ τῆς Ἐπισκοπῆς Κορινθίας, ἅτε τοῦ ἐπιτυχόντος κατ' αὐτὴν ἱερέως Π. Κόσκου, στερουμένου τῶν ἀπαιτουμένων προσόντων πρὸς μετάθεσίν του ἀπὸ μικροτέραν εἰς μεγαλειτέραν ἐφημερείαν.

—Ἐνεκρίθη ἡ εἰς πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ διακόνου Διομήδους Παπαχριστοπούλου, ἐκλεγέντος τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς Κοινότητος Χελιδονίου τῆς Ἐπισκοπῆς Ἠλείας.

— Ληγούσης τῆς θητείας τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ Ἄρτης Ι. Μονῆς Μελάτων, ἀποτελουμένου ἐκ τοῦ Ἱερομ. Ἱεροθέου Καλπύτσου ὡς Ἡγουμένου καὶ τοῦ Ἱεροθέου Σμύρη Ἱερομ. καὶ Θεοφίλου Ἐκλεγάδη μοναχοῦ, ὡς Συμβούλων, ἐνεκρίθη ἡ ἀνανέωσις αὐτῆς διὰ μίαν ἑτέραν πενταετίαν.

Συνεδρίασις 21 Ὀκτωβρίου 1919

Ἐνεκρίθη ἡ ἐνέργεια τακτικῶν ἀνακρίσεων κατὰ τοῦ Ἀρχιμ. Βησσαρίωνος Τζοβάννη, ἐφημερίου τοῦ ἐν Σόφιᾳ τῆς Βουλγαρίας Ἑλληνικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, κατηγορουμένου ὅτι ἔλει-

τούργησεν Ἀλβανιστὶ ἐν τῷ αὐτόθι Ι. Ναῷ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, παραχωρηθέντι ὑπὸ τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως εἰς τοὺς Ἀλβανούς, μνημονεύσας τῆς Ι. Συνόδου τῆς Βουλγαρίας καὶ τοῦ Βασιλέως Βόριδος καὶ ἐν λόγῳ ἐκφωνηθέντι ὑπ' αὐτοῦ ἐξάρας τὴν Βουλγαρικὴν ἀνεξιθρησκείαν.

— Απερρίφθη αἴτησις τοῦ διακόνου Νικολάου Μενάρδου, περὶ ἀναθεωρήσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Σ. Μητρ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἀκυροῦται ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ ὡς ἐφημερίου τοῦ αὐτόθι Ἱερ. ναοῦ Χρυσοσπηλαιωτίσσης, ἅτε τῶν τοιούτων ὑποθέσεων ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ἁρμοδιότητα τοῦ οἰκείου Επισκόπου καὶ μὴ ὑπαγομένων ποσῶς εἰς ἔφεσιν.

— Επετράπη, ὡς ἀκώλυτος, ὁ γάμος τοῦ Βασιλείου Παπαμιχαὴλ καὶ τῆς Στεργιανῆς Εὐθ Καραγιάννη, ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς Τρίκκης, ἐχόντων κοινὸν ἀνάδοχον.

— Ἐπίσης κατ' ἐπιείκειαν καὶ οἰκονομίαν Ἐκκλησιαστικὴν ἐνεκρίθησαν τρεῖς αἰτήσεις περὶ παροχῆς ἀδείας γάμου ἐπὶ συγγενείας ἕκτου βαθμοῦ ἐξ αἵματος καὶ πέντε τοιαῦται ἐπὶ πέμπτου βαθμοῦ ἐξ ἀγχιστείας, ἀπερρίφθησαν δὲ δύο αἰτήσεις ἐπὶ συγγενείας τετάρτου βαθμοῦ ἐξ ἀγχιστείας καὶ μία ἐπὶ πέμπτου βαθμοῦ ἐξ αἵματος.

— Παρεπέμφθη εἰς τὸ Εκκλ. Ἀρχ. Συμβούλιον Θεσσαλονίκης, ὡς ἁρμόδιον. ἔκθεσις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νευροκοπίου κ. Δαμασκηνοῦ περὶ δύο ἐξαρχικῶν βουλγάρων ἱερέων τῆς Ἐπαρχίας αὐτοῦ.

Ἱερὰ Μητρόπολις

Εἰς τὸ συγχαρητήριον τηλεγράφημα τῆς Α. Σ. πρὸς τὸν κ. Βενιζέλον ἐπὶ τῇ καταλήψει μέρους τῆς Θρᾴκης, ὁ κ. Πρόεδρος ἀπήντησε διὰ τοῦ ἀκολούθου τηλεγραφήματος:

Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ἀθηνῶν
Μελέτιον

Εἰλικρινεῖς εὐχαριστίας διὰ θερμὰ συγχαρητήρια.

Βενιζέλος

Πρὸς τὴν Α. Σ. διαβιβάσθη τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

Νέα Ὑόρκη,
Μητροπολίτην Αθηνῶν
Ἀθήνας

Ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας θερμῶς ἐξαιτούμεθα τὴν παρουσίαν τῆς Ὑμ. Σεβασμιότητος ἐν τῇ Συνελεύσει τῶν Ἐπισκοπιανῶν κατὰ Ὀκτώβριον 28ην, ἐν Dedroit.

C. I. Muole W.
C. Emhardt

Συνεπείᾳ τοῦ τηλεγραφήματος τούτου ἡ Α. Σ. διεβίβασε τῷ ἐν Ἀμερικῇ Συνοδικῷ Ἐπιτρόπῳ τὸ ἑπόμενον τηλεγράφημα μετὰ τῆς ἐντολῆς, ὅπως ἀνακοινωθῇ ἀντίγραφον αὐτοῦ τῷ κ. Emhardt.

Ἐπίσκοπον Ροδοστόλου Ἀλέξανδρον

Ἀριθ. 2368

Εὐαρεστήθητε ὅπως ἀντιπροσωπεύσητε ἡμᾶς ἐν Συνελεύσει Ἐπισκοπιανῶν συνερχομένῃ Detroit τὴν 28 Ὀκτωβρίου, ἵνα προσαγορεύοντες τὴν Συνέλευσιν βεβαιώσητε, ὅτι τὸ πλήρωμα τῆς Ἑλλην. Ἐκκλησίας εὐγνωμονεῖ διὰ τὸ ἐπαναλημμένως ἐκδηλωθὲν ὑπὸ τῆς Ἐπισκοπιανῆς Εκκλησιας ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῶν καταδυναστευομένων χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς. Προσθέσατε, ὅτι εὐσεβὴς ἑλληνικὸς λαὸς ἐξακολουθεῖ πιστεύων, ὅτι ἡ Ἀμερικὴ κρατεῖ πάντοτε τὴν σημαίαν τοῦ χριστιανικοῦ ἰδεώδους τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀτόμων καὶ ἐθνῶν.

Ἀθηνῶν Μελέτιος

Ἐνοριακά.—Διωρίσθη νεωκόρος τοῦ ἐνταῦθα Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν ὁ Γεώργ Παναγάκος ἀντὶ τοῦ ἀπολυθέντος Χρ. Χρυσάγη.

— Ἀπελύθη Ἐγκύκλιος πρὸς τὰ Φιλόπτωχα Ἐνοριακὰ Ταμεῖα, ὅπως ὑποβάλωσι μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς τὸν ἀπολογισμὸν τῆς μέχρι τοῦδε φιλανθρώπου δράσεως αὐτῶν, ὅπερ εἰς τὸ ἑξῆς θέλει γίνεσθαι εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνός.

— Γενομένης τῇ 6 τρέχ. μηνὸς ἐκλογῆς τεσσάρων λαϊκῶν ἐπιτρόπων διὰ τὸν ἐνταῦθα Ἱ. Ναὸν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ (Πατησίων) ἐξελέγησαν ὡς τοιοῦτοι οἱ κ. κ. Γ. Πουλάκης, Λυκ. Τσιρῖνος, Ξεν. Ἀρβανιτίδης, καὶ Σταῦρος Διαμαντῆς.

— Ἀπηγγέλθη αὐτεπάγγελτος κατηγορία κατὰ τοῦ ἐκ τῶν Ἐφημερίων τοῦ Α' Νεκροταφείου ἱερέως Κωνσταντίνου ἐπὶ αἰσχροκερδείᾳ ὡς ἀπαιτοῦντος

ἀμοιβὴν διὰ τὴν κηδείαν ταῦ πτωχοῦ Διακόνου Βασιλείου φοιτητοῦ τῆς Θεολογίας.

—Ἀγομένης τῆς ἐπετείου πανηγύρεως (18) τοῦ ἐνταῦθα Ἱ. Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ (Πατησίων) ἐχοροστάτησεν ἐν μέσῳ πολλοῦ ἐκκλησιάσματος ὁ Σ. Μητροπολίτης καὶ ὡμίλησε περὶ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἐκχριστιανισμὸν τῆς εἰδωλολατρικῆς Ἑλλάδος. Χάρις εἰς τὸν συγγραφέα τῶν «Πράξεων τῶν Ἀποστόλων», εἶπε, γνωρίζομεν ἐπακριβῶς τὰς ἀνὰ τὰς ἑλληνικὰς χώρας περιοδείας τοῦ Παύλου καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς τοὺς σοφοὺς προγόνους ἡμῶν Ἀθηναίους ἀπαράμιλλον δημηγορίαν αὐτοῦ, ἐτόνισε δὲ ὅτι δικαίως πάνυ τιμᾶται ἐν Ἀθήναις ὁ Λουκᾶς παρὰ τὸν Παῦλον καὶ τὸν Ἀρεοπαγίτην Διονύσιον.

—Τῇ 19ῃ τρ. ὁ Σεβ. Μητροπολίτης τελέσας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγ. Θεοδώρων (Α΄ Νεκροταφείου) τὴν Θ. Λειτουργίαν προὐχειρίσατο εἰς πρεσβύτερον κατ' ἀπόφασιν Συνοδικήν, τὸν Ἱεροδιάκονον Παρθένιον Δριμάλαν, ἀδελφὸν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Νικολάου Βλασίας τῆς Ἐπισκοπῆς Καλαβρύτων.

—Τῆς ἐν Πειραιεῖ ἀδελφότητος τῶν Κεφαλλήνων πανηγυριζούσης ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος (20) τὴν ἐπέτειον αὐτῆς ἑορτὴν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ὁσίου Γερασίμου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐχοροστάτησεν ἐν μέσῳ πυκνοτάτου ἐκκλησιάσματος καὶ ὡμίλησε,περιγράψας τὸν ἐν πολλοῖς ἄγνωστον βίον τοῦ νεωτέρου τούτου θεοφόρου Πατρὸς καὶ προτρέψας τοὺς κατ' εὐσέβειαν καὶ ὑλικὴν εὐπορίαν πλουτοῦντας Κεφαλλῆνας,ὅπως ἀνεγείρωσιν αὐτῷ περικαλλῆ Ναὸν εἴτε ἐν Πειραιεῖ εἴτε καὶ ἐν Ἀθήναις, ἵνα διὰ τῆς πρωτευούσης καταστήσωμεν ἐμφανῆ εἰς ὅλον τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν τὸν ἰδιαίτερον ἅγιον τῆς Κεφαλληνίας.

Διάφορα. —Τὸ Ὑπ. τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας, προτιθέμενον νὰ συστήσῃ Ἐνοριακὰς Ἐπιτροπὰς διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ καταλληλοτέρου χώρου πρὸς ἀνέγερσιν ξυλίνων οἰκιῶν, ἐζήτησε παρὰ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως καὶ ἔλαβε κατάλογον τῶν ἐνοριακῶν Ναῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, ὡς καὶ τῶν οἰκείων Συμβουλίων.

— Παρεκλήθη ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν, ὅπως ἀπελάσῃ τὸν ἐνταῦθα περιφερόμενον ἐπὶ χρηματισμῷ μοναχὸν Ἰωσὴφ Μαλέρην ἐκ Κυδωνιῶν.

—Ἐκοινοποιήθη δεόντως ἀπόφασις τῆς Ἱ. Συνόδου κηρύττουσα ἄκυρον καὶ ἀνενέργητον τὴν εἰς διάκονον χειροτονίαν τοῦ Γεωργ. Μπερτόλη, κατοίκου τοῦ χωρίου Σπάτας, ὡς γενομένη, παρὰ Ἀρχιερέως τῶν νέων χωρῶν ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

—Κατηγγέλθη εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν τὸ κατάστημα Κατσιμπάρου, ὅπερ πρὸς διαφήμισιν τῶν προϊόντων αὐτοῦ ἐξετύπωσεν εἰκόνας, γελοιοποιούσας τὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ρόμβου διακηρύττει ὅτι:

Συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5072)3270 καὶ ἀπὸ 17 Σε)βρίου 1919 Διαταγῆς τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, κοινοποιηθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 733)544 τῆς 27 Σ]βρίου ἐ. ἔ. διαταγῆς τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Ναυπακτίας καὶ Τοποτηρητοῦ Αἰτωλοακαρνανίας, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν καὶ διὰ μίαν πενταετίαν ἀρχομένην ἀπὸ 1 8)βρίου 1919 καὶ λήγουσαν τὴν 30 Σ)βρίου 1924 ἡ ἐνοικίασις τῶν κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ χωρίου Βασιλοπούλου τοῦ τέως Δήμου Ἀστακοῦ ἀγρῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ρόμβου ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους καὶ συμφωνίας.

1) Ἡ ἐνοικίασις ἄρχεται ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1919 καὶ λήγῃ τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1924.

2) Τὸ ἐνοίκιον διαιρεῖται εἰς δόσεις ἰσαρίθμους πρὸς τὰ ἔτη τῆς μισθώσεως, ἑκάστης τῶν ὁποίων ἡ πληρωμὴ θέλει γίνεσθαι ἐντὸς τοῦ πρώτου μηνὸς ἑκάστου ἔτους ὑπὸ τοῦἐνοικιαστοῦ εἴτε εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δημόσιον κατάστημα, εἴτε εἰς τὸ Ὑποκατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

3) Ὁ ἐνοικιαστὴς ὑποχρεοῦται νὰ προσφέρῃ κατὰ τὴν δημοπρασίαν ἀξιόχρεων

ἐγγυητὴν καὶ ἵνα ᾖ οὗτος δεκτὸς κατὰ τὴν δημοπρασίαν δέον νὰ προσφέρῃ κτηματικὴν ἐγγύησιν δραχμῶν τριῶν χιλιάδων (3000) καὶ πιστοποιητικὸν τοῦ ἁρμοδίου ὑποθηκοφύλακος ὅτι τὸ προσφερόμενον ἀκίνητον εἶναι ἐλεύθερον παντὸς βάρους ὑποθήκης καὶ πάσης ὑποχρεώσεώς τινος καὶ ὅστις ἐγγυητὴς θέλει προσυπογράψῃ τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας προσάγων κατὰ τὴν δημοπρασίαν ταύτην γραμμάτιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου Βονίτσης λόγῳ καταβολῆς τοῦ ἑνὸς δεκάτου τῆς προσφερθείσης προσφορᾶς.

4) Ἡ δημοπρασία, ἐνεργηθησομένη ἐν Ἀστακῷ εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον ἐνώπιον ἡμῶν καὶ τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου Ξηρομέρου, θέλει γίνῃ τῇ τρίτην (3) τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους ἀπὸ τῆς δεκάτης πρωϊνῆς ὥρας μέχρι τῆς δωδεκάτης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας

Τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας ὑπόκεινται ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου.

Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ρόμβου τῇ 6 Ὀκτωβρίου 1919.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ: Ἐν Ἑλλάδι δρχ. 15.
» » Ἐξωτερικοῦ δρχ. 20.
Ἕκαστον τεῦχος δρχ. 0.35.
Διὰ τοὺς φοιτ. Θεολ. καὶ Ἱεροσπουδαστὰς τὸ 1)2

Διευθυντὴς ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Τακτικὸς Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου
Γραφεῖα ἐν τῇ ἱ. Μητροπόλει Ἀθηνῶν
Ὥρα ἐντεύξεων 5 1/2 — 6. μ. μ.